

30 Ιανουαρίου 2016

Μοναχός Γεράσιμος Αγιοπαυλίτης (1881-30 Ιανουαρίου 1957)

/ [Πεμπουσία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Ο κατά κόσμον Σπυρίδων Μενάγιας υπήρξε γόνος πλούσιας οικογένειας της Κέρκυρας. Ο ίδιος γεννήθηκε στο Ληξούρι της Κεφαλλονιάς και από εκεί πήγε στην Αθήνα. Σπούδασε χημικός στη Ζυρίχη. Δυστυχώς παρασύρθηκε από τον υλισμό, τον αθεϊσμό και τον πνευματισμό. Η χάρη του Θεού όμως δεν τον εγκατέλειψε. Η μελέτη της Αγίας Γραφής, η συνάντησή του με τον Γέροντα Αβιμέλεχ Μικραγιαννανίτη (+1966) και τον Γέροντα Καλλίνικο Κατουνακιώτη (+1930), τα προσκυνήματά του στους Αγίους Τόπους και στο Άγιον Όρος τον μετέστρεψαν.

Δαιμονικοί πειρασμοί πολλοί, δεν τον αποθαρρύνουν. Σαραντάχρονος κείρεται μοναχός από τον ησυχαστή Καλλίνικο το 1920. Δεν δυσκολεύεται στην υπακοή. Γνωρίζει καλά γιατί έγινε μοναχός. Με την ευχή του πολυσέβαστου Γέροντός του μεταβαίνει στη σκήτη του Αγίου Βασιλείου για περισσότερη ησυχία και καλύτερο κλίμα λόγω της κακής υγείας του. Συνασκητές του είναι μεγάλοι και καλοί φίλοι της αρετής. Τους συναγωνίζεται. Το πλουσιόπαιδο των Αθηνών και ο επιστήμονας της Ευρώπης κατοικεί ευχάριστα σε γιδοκάλυβα. Νηστεία και προσευχή συνεχής του χάρισαν χαρμολύπη, καρδιοστάλακτα δάκρυα, χαροποιό πένθος, μνήμη θανάτου, βαθιά μετάνοια. Αγάπησε το κομποσχοίνι, την κακοπάθεια, τη σκληραγωγία, μη πτοούμενος από το φιλάσθενο σαρ-κίο του. Υπέταξε τον αντάρτη του, τη δέσποινα κοιλία και απέκτησε χρηστοθήθεια. Δεν κατέκρινε κανέναν. Ήταν αμνησίκακος, ακατάκριτος, ελεήμων, νηφάλιος, ησύχιος, ανιδιοτελής, ήπιος, υπομονετικός. Είχε πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό. Είχε παραδοθεί τέλεια στο θέλημά Του. Στις πυκνές του ασθένειες ευχαριστούσε τον Θεό κι αισθανόταν μία ανείπωτη εσωτερική ειρήνη.

Έχοντας σφοδρό πόλεμο κενοδοξίας, που συχνά τον γεννά η κο-σμική γνώση και μόρφωση, αγωνιζόταν συνεχώς για το ξερίζωμά της. Έτσι ρωτούσε και τα πιο απλά γεροντάκια και για παραμικρά πράγ-ματα. Για να ταπεινώνεται φορούσε παλιόρουχα και παλιοπάπουτσα κι έκανε τον αδαή, κόβοντας το θέλημά του.

Από το 1953 κοινοβιάζει στη μονή Αγίου Παύλου. Η παραμονή του εκεί είναι μία συνεχής και εντατική προετοιμασία για το ανεπίστροφο ουράνιο ταξίδι. Αισθάνεται ότι βρίσκεται στη δύση του, ότι πλησιάζει το ηλιοβασίλεμά του. Όσοι τον πλησίαζαν λάβαιναν ειρήνη. Μετελάμβανε συχνά, ως εφόδιο ζωής αιωνίου. Προσευχόταν αδιάλειπτα. Την ευχή του Ιησού είχε αγαπήσει υπερβολικά η μετανοημένη ψυχή του. Αφού μετέλαβε για τελευταία φορά, την παραμονή της εκδημίας του, έκανε τον σταυρό του και αναπαύθηκε μακάρια στις 30.1.1957, εορτή των Αγίων Τριών Ιεραρχών, «των φωστήρων της Τρισηλίου Θεότητας», τα έργα των οποίων μελετούσε και αγαπούσε.

Σε μία επιστολή του έγραφε: «Η γη είναι ο τόπος της υπομονής, είναι ο τόπος των πειρασμών και των θλίψεων. Όλοι δυνάμεθα να είμεθα τελείως ευτυχείς αλλ' εις

μόνον τον ουρανόν, την αιωνίαν αυτήν πατρίδα μας, όπου μας αναμένει η αιωνία ανάπαυσις ... Τίποτε δεν είναι περισσότερο ευχάριστον εις τον Θεόν, όσον μία ψυχή η οποία υποφέρει με υπομονήν και ειρήνην, όλους τους σταυρούς της θλίψεως τους οποίους ο ίδιος ο Θεός στέλλει εις αυτήν ... Αυτή είναι η επιστήμη των αγίων, να υποφέρουν συνεχώς διά τον Ιησούν Χριστόν, και δι' αυτού γινόμεθα όλοι εντός ολίγου άγιοι. Εκείνος ο οποίος αγαπά τον Χριστόν επιθυμεί να είναι όπως ήτο εκείνος, δηλαδή πτωχός, υποφέρων και περιφρονούμενος ...». Βίωνε όσα έγγραφε ο ανυπόκριτος μοναχός.

Ο σπουδαίος Κωστής Μπαστιάς σ' ένα άρθρο του γι' αυτόν εύστοχα αναφέρει: «Η αυστηρότητά του δεν ήταν εξωτερική, δεν ήταν συνοφρύωση, αλλά αυστηρότητα εσωτερική, που αφορούσε πρώτα τούτον τον ίδιον κι έπειτα τους άλλους. Πίστευε κατά τρόπο απόλυτο στην αγάπη και τις ιαματικές της επενέργειες. Πίστευε πως όλα συγχωρούνται εκτός από την απουσία της αγάπης ... Το εσωτερικό οδοιπορικό της ζωής θυμίζει απροσδόκητο φως που ξεπετιέται μέσα στο πυκνότερο σκοτάδι. Όταν συζητούσε για την ανθρώπινη τελειότητα, επικαλούνταν πάντα τη φράση του άγιου Μαξίμου για τον τέλειο άνθρωπο· “Τέλειός έστιν ο τοις εκουσίοις, δι' εγκρατείας μαχόμενος και τοις ακουσίοις δι' υπομονής εγκαρτερών”».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Κωστη Μπαστιά, Γεράσιμος Μενάγιας, ο χημικός μηχανικός που έγινε Αγιορείτης, Ορθόδοξη Μαρτυρία 5/1982, σσ. 20-21. Ηλία Μαστρογιαννόπουλου αρχιμ., Άγιες Μορφές της Νεωτέρας Ελλάδος, Αθήναι δ.χ. σσ. 136-173. Ιωαννικίου Κοτσώνη ιερομ., Ανθοδέσμη από το Περιβόλι της Παναγίας, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1992, σσ. 171-236.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ.575-577